

6è.
Premi
de PERIODISME
d'INVESTIGACIÓ

RAMON
Barnils

La dotació del premi serà de 3.333 euros.
Els treballs, inèdits i escrits en català hauran de presentar-se
al setmanari **EL TEMPS** abans del 30 de setembre de 2006
per correu ordinari:
Avd. Baró de Càrcer, 37. 1er, 1a, 46001 València
o per correu electronic: premi.barnils@eltemps.net

L'obra guanyadora serà publicada al setmanari **EL TEMPS**

El premi es farà públic durant el sopar de lliurament
dels XV Premis Octubre que tindrà lloc a València
el 28 d'octubre de 2006

Per a més informació:
Av. Baró de Carcer, 37, 1r, 1a.
46001 València
Tel. 963 535 100
Fax 963 534 569
premi.barnils@eltemps.net
www.eltemps.net

Hezbol·lah, literalment el Partit de Déu, una formació xiïta inspirada en la prèdica de l'aiatol·là iranià Khomeini que manté activa la lluita contra l'estat israelià. Ara ja no és perquè Israel abandoni el Líban, o sí; l'excusa del manteniment de la *ji-had*, la guerra santa, és un petit territori entre el Líban, Síria i Israel, ocupat pel darrer, la sobirania del qual mai no ha estat reconeguda per libanesos ni sirians. Així, doncs, la definició de la frontera entre uns i altres torna a ser justificació per empunyar les armes, tot i que, en realitat, la veritable continua sent el joc d'escacs plantejat a la regió, que, en definitiva, Hezbol·lah no llançaria ni un sol míssil Katiusha contra Israel sense l'anuència de sirians i irànians.

L'origen de Hezbol·lah. Hezbol·lah, o sia *Hizb* "partit" i *Al·là* "Déu", és un moviment islàmic, sí, i xiïta, però tam-

EFE

Hezbollah, el Partit de Déu

Foren l'autèntic malson de l'exèrcit israelià que ocupà el sud del Líban; ara, però, han reconvertit la seva lluita a favor de la causa palestina. Són xiïtes, darrere dels quals hi ha Síria, però també l'Iran, i com a justificació per continuar la 'jihad', l'ocupació israeliana de les anomenades granges de Xebaa.

bé nacionalista, amb estructura política i militar i presència al Parlament i Govern libanesos, nascut com a resistència contra l'ocupació israeliana del Líban el 1982. Hezbollah sorgí amb el

consentiment explícit del líder de la revolució islàmica iraniana, l'aiatol·là Khomeini, a partir de la fusió de la principal força xita libanesa Amal i els comitès islàmics del partit Dawaa.

Entre 1982 i 1990, durant la guerra civil libanesa, Hezbollah fou responsable dels atacs contra la missió militar internacional encapçalada pels EUA, amb atemptats suïcides contra l'ambaixada nord-americana i el campament de marines de Beirut, i també contra el contingent francès.

Però el veritable front de guerra el mantingué al sud del país, contra les tropes hebrees allí estacionades i el col·laboracionista Exèrcit del Sud del Líban. Hezbollah mantingué la seva branca militar, malgrat els acords de pau que posaren fi a la guerra civil libanesa. Així, inicià una intensa guerra de guerrilles que posà en escac l'exèrcit d'ocupació i els aliats, malgrat campanyes militars israelianes com la que va llançar l'abril del 1996, que només costaren vides a la castigada població civil libanesa, mentre Hezbollah continuava mantenint actius els seus arsenals de Katiushas per atacar el nord de l'estat hebreu. El gener del 2000 Hezbollah atacà i assassinà el coronel Aql Haxim, comandant en cap de les milícies col·laboracionistes amb Israel, i al maig el Govern israelià anuncià la retirada del seu exèrcit del sud del Líban.

Les granges de Xebaa. Però Israel no abandonà del tot el territori libanès, hi restà en una contrada, les anomenades granges –abandonades– de Xebaa, un indret de 35 quilòmetres quadrats que el Líban, amb el suport de Síria, reclama com a seu, però que l'ONU dictaminà que pertanyia a la regió dels Alts del Golan, un altre punt de fricció, ja que formaria part de la regió siriana d'al-Quneitra, ocupada per Israel el 1967 i annexionada per l'estat hebreu el 1981.

Precisament Síria ha ofert a Israel en diverses ocasions el desarmament de Hezbollah, malgrat que sempre ha negat el suport armat a la formació libanesa, a canvi de la devolució dels Alts del Golan. Els executius hebreus mai no han respost l'oferta siriana, potser perquè des d'Israel encara es confia, i molt, en la força del seu poderós exèrcit, per acabar amb la resistència d'uns i altres.

Manifestació pels carrers de la ciutat de Marama en suport al grup islàmic Hezbollah, el passat 18 de juliol.

Altrament, la contenció de les granges de Xebaa ha servit perquè des de Hezbollah s'hagi continuat predicant la *jihada* defensiva, car el territori libanès –segons la formació xiïta– no està encara alliberat de tropes estrangeres. La *jihada* defensiva justifica qualsevol acció militar, sigui on sigui, contra l'invasor del *dar al-Islam* ("terra de l'islam"); així, a partir d'aquí, Hezbollah reconverteix el seu missatge en continuació de la guerra contra l'estat hebreu i ajut incondicional a la causa de la resistència palestina. La *jihada* defensiva fou especialment predicada per l'aiatol·là Khomeini, veritable pare espiritual de Hezbollah, i serví per a la formació el 1997 dels batallons de resistència libanesa, que combateren l'ocupació israeliana del sud libanès.

Hezbollah i els palestins. Des de l'any 2003 la col·laboració de Hezbollah i les organitzacions de la resistència palestina –sobretot Hamàs– ha estat una constant, tot i que la formació libanesa d'antuvi ho negués. No fou fins al juliol del 2004 que el líder de Hezbollah, Hassan Nasral·lah, reconegué l'existència d'unitats militars de Hezbollah lluitant a les files palestines, arran de l'assassinat pels israelians de l'oficial de la formació xiïta

Hezbollah no llançaria ni un sol míssil Katiusha contra Israel sense l'anuència de sirians i iranians

Ghalib Awwalih a Beirut. Des d'aleshores han estat nombroses les incursions de Hezbollah a Cisjordània per atemptar contra objectius israelians. També han participat en l'entrenament d'activistes suïcides, que en algun moment li costà la censura de l'anterior Govern palestí.

Des del 1992, el xeic Nasral·lah lidera Hezbollah, quan Israel, amb la seva política d'assassinats selectius, matà el xeic Abbas al-Musawi i la seva família. Nasral·lah es formà a l'Iraq, d'on fou expulsat pel règim de Saddam, i després a l'Iran. És el líder carismàtic de Hezbollah, i el seu rostre comparteix protagonisme amb el de Khomeini en els barris xiïtes de Beirut, l'autèntic bastió de Hezbollah. El 2004 va aconseguir l'alliberament de 23 milicians de la formació que lidera i de 400 pa-

lestins a canvi d'un soldat israelià i els cadàvers de tres més. Ara intenta repetir la jugada amb la captura de dos soldats hebreus, que pretén bescanviar per captius palestins a les presons d'Israel.

La popularitat de Hezbollah als territoris palestins ocupats va en augment. Altrament, després de la retirada d'Israel del sud del Líban (llevat de les controvertides granges de Xebaa), el Partit de Déu ha estat envoltat d'una aurèola d'heroisme, considerat com l'única formació capaç de fer retrocedir Israel. Això ho aprofita Nasral·lah, ara en ajut de l'executiu palestí de Hamàs. Mentrestant, a ningú no se li escapa que les perspectives de pau en la zona se n'han anat en orris, amb l'amenaça de guerra oberta amb implicació de Síria i l'Iran. S'havien fet moltes especulacions, el frustrat "full de ruta", entre altres, fins i tot Sharon amb el pla de desconexió de Gaza –tot i que unilateral, tot s'ha de dir– ho intentà, però la frontera nord de l'estat hebreu encara bull. Per una banda, amb Hezbollah i la seva conversió en aliat incondicional dels palestins, per l'altra, per la qüestió fronterera mai no solucionada amb Síria.

David Garrido

Interiors

Llibert Ferri

"Penedits"

L'home que fa catorze anys havia anunciat el triomf de la democràcia capitalista i "el final de la història", se'n desdiu, i ara assegura que res, que la història continua. En el seu llibre *Amèrica a la cruïlla*, el pensador Francis Fukuyama explica les raons que l'han dut a trencar amb els "neocon" dels quals va ser icona inspiradora, i diu que el salt qualitatiu que va donar la tecnologia militar dels Estats Units durant els anys noranta va fomentar la il·lusió de fer possible guerres reeixides, curtes i barates. Un miratge finalment esvaït per la guerra d'insurgència impredecible que els EUA estan patint a l'Iraq. La història, doncs, no s'ha acabat, i Francis Fukuyama ja no creu que la democràcia s'hagi d'exportar o implantar a canoades, mentre confessa que comença a adonar-se de la necessitat d'eradicar la pobresa i les desigualtats de la seva so-

cietat abans de llançar-se a democratitzar països d'una gran complexitat.

Aquesta mena de "penediment" de Fukuyama –més aviat, sàvia rectificació– coincideix amb el canvi de trajectòria d'un contemporani seu com el professor Jeffrey Sachs, dissenyador de la teràpia capitalista per desmantellar la Unió Soviètica, i sobre el qual he escrit a EL TEMPS més d'un cop. Sachs, a qui –a diferència de Fukuyama– encara no li agrada parlar ni escriure dels seus errors, com ara la catàstrofe humana que van provocar la seves polítiques ultraliberals, és ara un ferm lluitador contra la pobresa des de la seva càtedra de la Universitat de Columbia. Potser estaria bé escoltar-lo dir algun dia que es va equivocar a Rússia. Perquè la millor manera de barrar el pas a la pobresa és no creant el marc socioeconòmic que la fa possible.

llibertferri@telefonica.net